

Με λαμπρότητα ο εορτασμός του πολιούχου Ναυπλίου Αγίου Αναστασίου

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα το Ναύπλιο τίμησε τον προστάτη του Άγιο Αναστάσιο . Ο Άγιος Αναστάσιος ο Ναυπλιεύς ήταν Χριστιανός Νεομάρτυρας της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έζησε στο Ναύπλιο όπου και μαρτύρησε για την Χριστιανική πίστη του, στις 1 Φεβρουαρίου του 1655. Την ίδια ημερομηνία τιμάται κάθε χρόνο η μνήμη του, έπειτα από Βασιλικό Διάταγμα της 14 Νοεμβρίου 1935. Το απόγευμα της παραμονής τελέσθηκε Μέγας Πολυαρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας Γεωργίου και των Αρχιερέων Ζιχνών και Νευροκοπίου Ιεροθέου , Αργολίδας Νεκταρίου και του θεοφιλεστάτου επισκόπου Επιδαύρου Καλλινίκου . Ανήμερα της εορτής έγινε η πολυαρχιερατική θεία λειτουργία χοροσττούντος του μητροπολίτη Ζιχνών και Νευροκοπίου Ιεροθέου και συλλειτουργούντων των αρχιερέων Θηβών Γεωργίου , Αργολίδος Νεκταρίου και του επισκόπου Επιδαύρου Καλλινίκου. Μετά το πέρας της Θείας λειτουργίας έγινε η λιτάνευση της εικόνας του Αγίου στους δρόμους του Ναυπλίου.Την εικόνα συνόδευε άγημα του ΚΕΜΧ και η Φιλαρμονική του Δήμου. Στον εορταστικές εκδηλώσεις παρέστησαν οι

βουλευτές Αργολίδος Γ.Γκιόλας, Γ.Μανιάτης και Γ.Ανδριανός ,ο αντιπεριφερειάρχης Αργολίδος Α.Χειβιδόπουλος ,ο θεματικός αντιπεριφερειάρχης Β.Σιδέρης , ο δήμαρχος Ναυπλιέων Δ.Κωστούρος, ο επικεφαλής της αντιπολίτευσης του Δήμου Ναυπλιέων Χρ.Γραμματικόπουλος κα.

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΕΩΣ -1655

-Αφηγηματική Βιογραφία-

Κατά το 1630 περίπου, στ'Ανάπλι, ήρθε στον κόσμο κι'είδε το φως του Χριστού ο Άγιος Αναστάσιος. Λέγεται πως γεννήθηκε την μέρα τη Λαμπρής

γι'αυτό κι'όταν τον Βαπτίσανε του δώσανε το καλό αυτό όνομα .Είχε γονείς απλούς και αγαθούς .Φτωχικούς από τα αγαθά του κόσμου τούτου μα πλούσιους από την αγάπη του Χριστού και της Βασιλείας του. Τούτη την άγια κληρονομιά δώσανε στον γιό τους τον Αναστάση και σαν μεγάλωνε και έπαιζε με τ'άλλα παιδιά του μαχαλά έκοφτε συχνά το παιχνίδι και πήγαινε στις εκκλησίες και στα ξωκκλήσια να προσκυνά και ν'αποθαυμάζει τις Αγιογραφίες και τα 'κονίσματα. .Τον γοήτευε περίσσια η τέχνη της Θεογραφίας γι'αυτό κι'όταν ενηλικιώθη έβαλε σκοπό να μάθει τούτη την άγια τέχνη και να ιστορεί και κείνος τον Χριστό και τα θαυμάσιά Του. Αφού λοιπόν εξεπεδεύθη ικανώς και επί καιρόν στους αδελφούς Αγιογράφους Γεώργιον και Δημήτριον Μόσχον δείχνοντας αξιοθαύμαστο ζήλο έγινε κατόπιν ένας άξιος και ικανότατος Αγιογράφος όχι μόνο στα εικονίσματά που έφτιαχνε αλλά και στην ζωή του αποδειχνοντας την ψυχή του άξια ζωγραφιά των αρετών του Χριστού. Φθάνοντας το 25ον έτος της ηλικίας του λοιπόν και έχοντας ψυχήν αισθαντικήν και καλλιτεχνικήν αγάπησε και ερωτεύθηκε με όλην του την καρδιά μία κοπέλα απ'τ'Ανάπλι που την λέγανε Χριστίνα. Ήταν και 'κείνη άξια ψυχή και αφού συνεφώνησαν να νυμφευθούν εβάλανε το λοιπόν αρραβώνα Μα ο μεγαλαδελφός της κοπέλας δεν συμπαθούσε ποσώς τον Αναστάση . Τούτος ήταν τρανός Σαράφης στ'Ανάπλι , αρπατονύχης στ'αλήθεια που με διάφορα νιτερέσια και δώσε -πάρε με την τουρκιά και τους Αγάδες είχε καταφέρει να κάμει γρήγορα πολύ παρά και να μαυρίσει την ψυχή του σαν του κοράκου απ'την απληστία και την αχορταγιά του. Γιαυτό και ποτές δεν είδενεν με καλό μάτι την αγνή αγάπη τ'Αναστάση με της αδελφής του . Ο Αναστάσης είχε όνομα καλού και πιστού χριστιανού και θρήσκου καθ'όλην την εντέλειαν. Μάλιστα πολλάκις είχε πιαστεί και στα χέρια με κάποιους μωχαμέτηδες πού'χαν βρίσει την άγια πίστη του. Δεν ήθελε λοιπόν να βγάλει τούτος ο σκύλος όνομα ότι συγγένευσε με έναν ζηλωτήν Χριστιανόν βάζοντας έτζι σε κίνδυνο την θέση του και τον παρά του. Γιαυτό και δεν ξεκουράζονταν ποτέ από το να βάζει διαβολιές και μαναφούκια στην αγάπη τους και από καιρό εις καιρόν να καταφέρει να την δηλητηριάσει και έτζι να τους χωρίσει. Τούτο έκοψε την καρδιά τ'Αναστάση στα δύο και έκτοτε σαν άνθος δίχως ικμάδα, σαν ζωντανός νεκρός άρχισε ν'αποξεχνιέται και να περιφέρεται αφηρημένος τήδε κακείσε σαν χαμένος σε δρόμους ,σοκάκια και αγρούς. Απ 'την υπερβολική μελαγχολία δεν άργησε να χάνει και τα λογικά του σιγά-σιγά και να παραφρονήσει τελείως .Έγινε σαν κουζουλός , περιέγελος των πάντων και όλοι οι χασομέρηδες τονε πρόγγιζαν κάνοντας χάζι μαζί του. Βλέποντας κιόλας ο Μουσταφά Μπέης την κατάντια του κι'ότι δεν έχει νουν να συντάξει τον εαυτόν του, εκμεταλεύτηκε την

αρρώστια του κι'ένα πρωί του'θεσε στην κεφαλή του ένα άσπρο Σαρίκι λέγοντας του πειραχτικά: «Να τώρα γίνηκες άνθρωπος !Δεν είσαι πλέον χριστιανός. Από τώρα και στο εξής βαπτίζεσαι Ιμπραήμ και θα 'σαι πιστός του Μεγάλου Προφήτη. »Τον επήρε αμέσως στο Κονάκι του και αφού φώναξε έναν επιτήδειο σ'αυτά τον συνέντεψε κάμνοντάς του περιτομήν. Αλλά σάματι καταλάβαινε ο ευλογημένος τι του κάνανε; Δεν είχε τότενες μυαλό στην κεφαλή του. Μα ο άνθρωπος όσο κι'αν ξεστρατίσει κάποτες , σαν έχει όμως γερές ρίζες στην ψυχή του, έρχεται εις νουν και βρίσκει να κουμαντάρει το πηδάλιο της ζωής του. Μετά από καιρό που του συνέβει τούτο τ'αγιάτρευτο και μια εσπέρα όπου περνούσε έξω απ'το εκκλησάκι της Αγίας Σοφιάς εξήστραψε εμπρός του μία φωτερή λαμπηδώνα που ανέτελλε από το παραθύρι του Ιερού. Τούτο το φως τον έκανε να σγκλονισεί , να πισωστρατίσει και να νοιώσει κάτι σαν σκοτεινά λέπια που του φυλάκιζαν τόσον καιρόν τον λογισμόν του , να ξεπέφτουν από την κεφαλή του βλέποντας πλέον πεντακάθαρα και διάφανα μέσα του και γύρω του . Αμέσως φούχτωσε το σαρίκι όπου φορούσε, το περιεργάστηκε με αποστροφή και το πέταξε στις πλάκες πατώντας το, φτύνοντάς το και φωνάζοντας στον εαυτό του: «Εγώ Χριστιανός εγεννήθηκα και χριστιανός θε να πεθάνω» Δεν έχασε καιρό και ευθέως έτρεξε σα μεθυσμένος στα καλντερίμια και στην αγορά κράζοντας σαν τελάλης: «Δόξα στον Χριστό και στην Παναγία Έγινα και πάλι χριστιανός!» -Φτού σας το λοιπόν Μωχαμέτηδες , ψωριασμένα σκυλιά , εσείς και η τουρκιά σας που'ρθατε 'δώ να μαγαρίσετε την πίστη μας! Άϊντε να ξεκουμπιστείτε από τούτη τη γης να ξεμουνταρέψει ο τόπος μας !» Αυτά και άλλα εφώναζε τότενες που'ρθε στα συγκαλά του και αποτρελάθηκε πλέον με την καλή και άγια τρέλα της αγάπης του Χριστού. Επειδή όμως είχε βραδυάσει πλέον και γνωρίζοντας όλοι την κουζουλάδα που κουβαλούσε μέσα του δεν τονε πήρανε τότενες στα σοβαρά και έτζι τον αφήσανε ελεύθερο να φωνάζει. Σαν ξημέρωσε όμως ,πιότερο μεθυσμένος πλέον απ'την αγάπη του Χριστού, γυροβολούσε κι'έτρεχε σαν ελαφομόσκι σ'όλη την πόλι αναβαίνων στα τειχιά, στις πολεμίστρες και στην αγορά όπου χάραζαν οι άνθρωποι και έκραζε την μετάνοια και την πίστη του πού'χε αρνηθεί. Επέρασε και απ'έξω από το μεγάλο Τζαμί και γέμισε με κοπριές και ακαθαρσίες τα τσουράπια των μουσουλμάνωνε προγγίζοντας αυτούς και την πίστη τους. Σε λίγο που αποτέλειωσε η λειτουργιά και ο ύμνος στον Προφήτη και ξαμολυθήκανε όλοι οι Αγαρηνοί (κι'ήταν πολλοι στρατιώτες και ζαπτιέδες τότε στ'Ανάπλι ,που'χαν είχαν αλαργέψει άθλιοι και μανιασμένοι απ'τον Χάνδακα της Κρήτης) μόλις αντικρύσανε τον Αναστάση να λέει και να κάμει αυτά τα πράγματα και άλλη αφορμή δεν ζητούσανε

πλέον για να βγάλουν το δηλητήριο της βάρβαρης ψυχής τους χιμήξανε σαν
θεριά απάνω του και με κλωτσιές και γρονθιές τονε κάνανε τόσο λυπόθυμο
που κάποιος είπανε πως πέθανε. Μα μόλις είδανε πως αναπνέει ακόμη δεν
χάσανε καιρό και πιάνοντάς τον σηκωτό τονε φέρανε στον Αγά-Εφέντη να
κάμει κρίση γιαυτό τον μωραμένο που μόλυνε το Κοράνι τους. * * * Ο
Αγάς εγνώριζε από καιρό τον Ιμπραήμη γιαυτό και μόλις τον είδε σ'αυτά
τα χαλιά και έμαθε για το τι συνέβη στο Τζαμί λέγει του τάχατες και με
ψυχοπονιά : «Ξέρω πώς είσαι Μουσουλμάνος καί πώς λέγεσαι Ιμπραήμ, κι
όχι Αναστάσης. Τό λοιπόν έλα στά σωστά σου καί μή γίνεσαι ρεζίλι στον
κόσμο, καί δίνεις αιτία νά σηκωθούνε ρεμπελιά κι ακαταστασίες!» Μά ο
Αναστάσης δέν πλανεύτηκε , καί λέγει του Αγά: «'Εγώ Αναστάσης
γεννήθηκα καί Αναστάσης θέ ν' αποθάνω!» «' Μόνο τούτα τά λόγια είπε
καί σώπασε, κοιτώντας τόν Αγά κα-τάματα. Κι ό Αγάς συγκρυστάθηκε, γιατί
πρώτη φορά τόν κοίταξε μέ τέτοιο μάτι ένας ραγιάς. Μά πάλε έκανε
υπομονή καί καμώθηκε πώς δε θύμωσε, καί του ξαναλέγει: -«Δε λυπάσαι,
μωρέ Ιμπραήμη τά νιάτα σου; Δε βάζεις μέ τό νου σου πώς τό μαχαίρι κ'
ή θελειά είναι στο λαιμό σου; πώς κάνεις λοιπόν τέτοιες ζεβζεκιές, πού
νά κρέ-μεται από μιά τρίχα ή ζωή σου; Πέ μου πώς είσαι Τούρκος καί
πάνε νά προσκυνήσεις στο Τζαμί, γιά νά συχωρεθείς καί νά ζήσεις δίχως
νά σέ πειράξει κανένας!» Κι ό Γιώργης του απάντησε: «Τότες πού ήμουνα
σα χαμένος κι'είχαν αμολύσει τα λογικά μου , έπεσα στη μεγαλύτερη
αμαρτία, και μόλεψα τα'Άγιο Βάπτισμα φορώντας το σαρίκι σας μά τώρα
πια με φώτισε ο Χριστός μου. Γιά τούτο μη χάνεις τά λόγια σου άδικα,
μόνο κάνε σύντομα ό,τι έχεις να κάμεις!» Πάλε ο αγάς καμώθηκε πώς δέν
τόν συνερίστηκε καί ξανά-πιασε τις γαλιφιές, τάζοντας του νά τόν κάνει
μπέη καί νά τόν παν-τρέψει μέ μιαν όμορφη χανούμισσα. Μά ό Αναστάσης
του ξανάπε νέτα -σκέτα πώς ή απόφαση του ήτανε νά πεθάνει καί πώς ή
θρησκεία τους είναι γιά φτύσιμο! Ακούγοντας τον νά μιλά έτζι, ο
Τούρκος γάβγιξε σάν σκύλος καί πρόσταξε τους ζαπτιέδες νά τόν
πισταγκωνίσουνε καί νά χτυπάνε αλύπητα. Μετά από ώρα και ενώ οι
Αγαρηνοί βαρούσανε και πομπεύανε ακόμη τον Αναστάση του αποκρίνεται ο
Αγάς: «»'Υστερ' από τούτο τό μερεμέτι, αν είσαι άντρας, θά φυλαχτείς
μήν. πάθεις χειρότερο ρεζιλίκι μπρος σέ Τούρκους καί σέ χριστια-νούς.
«Αν δεν έρθεις'στά μυαλά σου καί δε γυρίσεις στην πίστη μας, έχω κατά
νού νά σέ μπομπέψω καταμεσίς στο παζάρι, κ' ύστερα να σε χαλάσω μέ τόν
πιο σκληρό θάνατο!» Τότες πια ο Αναστάσης ξάναψε και τ'αποκρίθηκε:
«Ψωριασμένε σκύλε, είπα και το ξαναλέγω πώς δέν ήρθα για να κάνω ριτζά
σαν αδικημένη χήρα, μηδέ τεμενά σαν σκλάβος! 'Ηρθα να θανατωθώ, για να
ξεπλύνω μέ το αίμα μου το κρίμα μου! Κ' εσύ πολεμάς να μέ μεταστρέψεις

με λόγια πού λένε στα μωρά, να γίνω άπιστος από χριστιανός και Τούρκος από Γραικός! Ποιος είναι κεί-νος πού θέ'να έβγαζε τα μεταξωτά σαλβάρια για νά φορέσει ψειριασμένον έλιφιέ; Ποιος άνθρωπος σκεφτικός θάν άλλαζε ένα άτι σελωμένο μ'ένα μαδημένο γαϊδούρι; Ποιο αηδόνι θε 'να έστρεγε νά ζήσει,σάν του παίρνανε τή λαλιά του και του δίνανε στον τόπο της το κράξιμο του κοράκου; Έσύ θαρρείς πώς θά δειλιάσω και θά προσκυνήσω τον ντουρά; Το κορμί μου μπορείς νά το τυραγνήσεις, μά ή ψυχή μου στέκεται σάν βαλανιδιά, κ' έσύ μοιάζεις το μερμήγκι πού δαγκάνει τή ρίζα της και θαρρεί πώς θά τή ρίξει κάτω! Ψοφίμια! Η Χριστιανωσύνη δέν ξεκληρίζεται μηδέ μέ το σπαθί, μηδέ μέ την κρεμάλα, μηδέ με τίποτα, γιατί είναι ή γωνιακή πέτρα του κόσμου!» Ακόμα δέν είχε τελειώσει τούτα τά λόγια και τον αρπάξανε οί ζαπτιέδες και τον τραβολογούσανε δέρνοντας τον. Και κείνος γύριζε το κεφάλι και φώναζε τ' Αγά, ως πού τον βγάλανε άπ' το Κονάκι. Ο κόσμος ακλουθούσε καταπόδι. Σά φτάξανε στή φυλακή, δεν τον βάλανε μέσα, μόνο τον ξεγυμνώσανε πρώτα και τον ξαπλώσανε στο χώμα μπρούμυτον, κ' ύστερα ένας αράπης τον έδειρε αλύπητα μ' ένα βούνευρο. Και σάν τον ξεθεώσανε κ' είδανε πώς δε σπάραζε, τον άρπαξαν και τον ρίξανε μέσα στο μπουντρούμι. Για πολλές μέρες τον τυραγνούσανε και τον μπομπεύανε, Κάθε μέρα μέσα στο παζάρι τρέχανε άξαφνα οι χριστιανοί κατά τή φυλακή, λέγοντας ο ένας στον άλλο: «Πάλε τον Αναστάση δέρνουνε!» Μά μ' ούλα τά βασανιστήρια κείνος δέν άλλαζε γνώμη και δέν έβγανε πλια γρύ άπ' το στόμα του, μηδέ ρωμέϊκο, μηδέ τούρκικο. Ο Αγάς, σάν είδε κι άπόειδε πώς δέν έκανε τίποτα μέ τις φο-βέρες, και πώς μόνο ρεζιλευότανε ή αρχή από 'ναν ραγιά, έβγαλε άπόφαση νά τονε αποκεφαλίσουν... ..Κείνες τις μέρες πολλοί χριστιανοί στ'Ανάπλι έπεσαν σε μεγάλη θλίψη.δέν ακούστηκε μηδέ τραγούδι, μηδέ λαλούμενο. και πολλοί φορέσανε τα μαύρα. Ο Αναστάσης μήνυσε στους δικούς του νά μήν τον αφήσουνε νά πεθάνει αμετάλαβος. Τότες ένας παπάς καμώθηκε πώς πιάστηκε τάχα σε καβγά μ' έναν χριστιανό και τους φυλακώσανε, κ' έτζι έσμι-ξε μέ τον Αναστάση , τον ξαγόρεψε και τον μετάλαβε. Στις 31 του Γενάρη ο Αναστάσης δέν κοιμήθηκε ουλή τή νύχτα, μόνο προσευχότανε γονατισμένος μέσα στο κελλί του, μέ τήν μπάλα στα ποδάρια. Κείνον τον χρόνο έπεσε βαροχειμωιά. «Οξω στά χωράφια φυ-σούσε ένα άγριοβόρι σά μολύβι. Τά νερά ήτανε παγωμένα, και το κρύο τάντανο . Ξημέρωσε πια και η 1η Φεβρουαρίου , η μέρα του που θά τον σφάζανε. Κατά το μεσημέρι οί ζαπτιέδες τ'Αναπλιού κουβαλήσανε μιά μεγάλη πλάκα σαρμουσακόπετρα κάτω άπ'το μεγάλο πλατάνι όπου θα τον θανατώνανε. Οί χριστιανοί στο μαχαλά χαιρετιόντανε μονάχα με το κούνημα του κεφαλιού.. Κατά το σούρουπο οί στρατιώ-τες στήσανε

τον σοφά για τον Αγά και για το συμβούλιο. Σάν σκοτείνιασε, ο κόσμος αρχίνησε νά κατεβαίνει στο παζάρι άπ' ούλες τις μεριές. Κείνοι πού δέ βαστούσ' ή καρδιά τους νά δούνε το κακό παγαίνανε στα βουνά ,στα παρεκκλήσια και κάμανε προσευχές και μετάνοιες. Οί Τούρκοι φοβούντανε κανένα ρεμπελιό από μέρος τών χριστιανών, και γι' αυτό άραδιάσανε γύρω άπ' τή φυλακή καμμιά πενηνταριά μπασιμποζούκηδες. Στο παζάρι φυλάγανε άλλα εκατό ζειμπέκια μανιασμένα και αρματωμένα ίσαμε τά δόντια και μέ λουμπούτια στά χέρια, για νά βαστούνε μακριά τον κόσμο. Στ'Άργος , λέγανε πώς είχανε κατεβάσει άπ' την Κόρινθος ολά-κερο ταμπούρι για κάθε ένδεχούμενο. Μιαν αναμπαμπούλα κ' ένα πατιρντί έβγαινε άπ' το πλήθος, πού ζουλιόντανε σάν γίδια, πασκίζοντας να ζυγώσουνε στό μέρος που θα κάνανε την εκτέλεση. Κάμποσοι πάλε φουκαράδες χώνανε ανάμεσα στους άλλους για να ζεσταθούνε. . Οί χριστιανοί ,όσοι είχαν το θάρρος και την μπόρεση να 'ρθούνε και να μην υπολογίσουν τις φοβέρες των Τουρκαλάδων στεκόντανε χλωμισμένοι γύρου - τριγύρου Κι άπ' ούλα τά στό-ματα έβγαινε ένα μούρμουρο λυπητερό: «Κύριε, έλέησον!» Οί φίλοι τ'Αναστάση δεν είχανε βάλει τίποτα στό στόμα τους άπ' τό πουρνό και πιάσανε από νωρίς τά πόστα γύρω στην μεγάλη πλατεία κι'άλλού όπου μπορούσαν για να του δώ-σουνε καρδιά, άν τύχαινε να λιγοψυχήσει. Μονάχα κάποιοι μεγαλοπιασμένοι γραικοί ,όσοι ήντουσαν σαγανογλείφτες των Αγάδων , χαμένα κορμιά, που είχε πέραση ο λόγος τους , κονούσαν αδιάφορα τους ώμους και δικαιολογούσαν τα πράγματα λέγοντας σε όσους τους παρακαλούσαν να στέρξουν να βοηθήσουν τον Αναστάση: -Αϊντε βρε χασομέρηδες ! με τούτον τον Ζεβζέκι ασχολείστε; τρελός είναι ,καλά να τα πάθει.Ποιος του πε να τα βάλει με την Τουρκιά;θαρρείτε του λόγου σας πως θα καθήσουμε να βάλουμε το κεφάλι μας στον ντορβά για έναν συφοριασμένο; Τέλος εφταξ' ο αγάς με τη δωδεκάδα και καθήσανε στις θέσες τους. Πεντ' - εξι σκλάβοι βαστούσανε από 'να μεγάλο φανάρι κι ο τόπος έφεγγε σαν μέρα, μ' όλο πού τ' αναβόσβηνε ο βοριάς. Ό αγάς, άφού διπλοπόδισε, έστριψε και κοίταξε άγρια τον κόσμο κ' είπε σιγανά, χτενίζοντας με τά δάχτυλα τά γένεια του: «Όλέν, μπού γκιαουρλάρ νέ ίστερλέρ;» «Μωρέ, τούτοι οί γκιαούρηδες τί θέλουνε;» * * * Κοντά στην πλάκα στεκότανε ο μπόγιας, μ' ακόμα δυο - τρία ζειμπέκια, για νά του κάνουνε γιαρντίμι, ούλοι τους άγριαθρώποι πού δε γέννησε ή φύση. Ό μπόγιας ήτανε ένας Άτσιγγανος . Η δουλειά του ήτανε γύφτος, μα έπειδής δούλευε και στό σαλαχανά τις μέρες πού 'χανε πολλά βόδια για σφάξιμο, ήτανε πρώτος μάστορας στό μαχαίρι και στο θανατικό. Τό κορμί του τό 'χε φασκιωμένο μέσα σ' ένα κόκκινο ζουνάρι, που'πιανε άπ' τά βυζιά του κ' έφτανε ίσαμε τη μέση του, κι από πάνου ήτανε ζωσμέ-νος με πλατιά

λουριά ένα σαλαχλίκι παραγομισμένο μ' ένα σωρό μαχαίρια και πιστόλες και μασάτια και τσιμπούκια, πού φτάνανε για ν' αρματωθούνε γερά τρεις και τέσσερες νομάτοι. Τά ποδάρια του ήτανε μελανά και κοκκαλιάρικα, με ροζασμένα γό-νατα σάν της καμήλας.. Ούλο το σουλούπι του ήτανε ίδιος δαίμονας, Ανάμεσα στά δόν-τια του δάγκανε ένα γυμνό χαντζάρι παραπάνου από μισή οργυιά. Οί άλλοι συντρόφοι του είχανε και κείνοι τό ίδιο σκέδιο, μόνο που φοράγανε στό κεφάλι κάτι μπασλίκια ψηλά τρεις πιθαμές, κ' οί μαρχαμάδες πέφτανε άπάνου στά μαύρα μούτρα τους και τά κάνανε πίο άγρια. Τό χτυποκάρδι πλήθαινε όσο σίμωνε ή ώρα, ώς πού σηκώθηκε ένα σούσουρο μέσα στον κόσμο κατά τη μεριά της φυλακής: «Τόν φέρνουνε! Τόν φέρνουνε!» Τρεις αρματωμένοι τόν είχανε περιζωσμένον, μά δεν είχανε ολότελα χέρι άπάνω του. Κείνος περπατούσε με τά χέρια μπαγλαρωμένα πιστάγκοινα, μέ τά στήθια μπρος, τό κεφάλι ριχμένο κατά πίσω. Τά ρούχα του ήτανε κατακάθαρα, γιατί του τά 'χανε στείλει στη φυλακή οί χριστιανοί, νά 'ναι συγυρισμένος. Τά μάτια του γελαζούμενα, τά γένεια του σαν του Χριστού. Τό πρόσωπο του είχε μιά τέτοια ήμερότη, πού'λεγες πώς έβλεπε κιόλας τόν θεό. Τό αντερί του ήτανε κουμπωμένο σεμνά στό λαιμό του, κ' ή φλέβα του λαιμού φούσκιονε, όπως ήτανε τραβηγμένες οί πλά-τες του κατά πίσω άπ' τό δέσιμο. Μπροστά του πάγαινε ένα φανάρι. Σάν έφταξε στη μέση, τόν σταματήσανε μπροστά στον κριτή. Κι ό αγάς θέλησε νά του πει κατιτίς, μά δέν πρόφταξε, γιατί ο Αναστάσης, δίχως νά στήσει αυτί στό τί θά του 'λεγε ο κόπρος, για καλό, για κακό, πήγε και γονάτισε πάνω από την πλάκα που θα τονε σφάζανε κι'έσκυψε τό κεφάλι του. Ό αγάς απόμεινε μέ βουλωμένο στόμα, κι ούλοι οί Τούρκοι σταθήκανε ντροπιασμένοι. Μέσα στον κόσμο σηκώθηκε ένα μούρ-μουρο άπ' τους χριστιανούς, πού καταχαρήκανε για τήν αντρεία του και δοξάζανε τόν θεό. Μάλιστα ένας άπ' τους φίλους του, πού παραστέκανε κοντά στην πλάκα, δέ βάσταξε και του φώναξε δυνατά: «»Αφεριμ, Αναστάση!» Μά τότες κάποιος Τούρκος μπεχλιβάνης χύθηκε και του κατέβασε μιά καμουτσιά κατάμουτρα και τόν πήρανε τά αίματα. Σε τούτο τό μεταξύ ο μπόγιας σίμωσε τόν Αναστάση όπως ήτανε γονατισμένος και τόν έβαλε μέσα στά σκέλια του, κ' ένας άλλος ζειμπέκης έφεγγε μέ το φανάρι άπάνου άπ' τό κεφάλι. Σηκώθηκε ο μουφτής πού καθότανε δίπλα στον άγά και, ζυγώνοντας το μελλοθάνατο, τον ρώτηξε αν μετάνοιωνε, για νά του χαριστεί ή ζωή. Άλλα εκείνος κούνησε με φούρια το κεφάλι του πώς όχι. Τότες ό γύφτος ξέσκισε βλαστημώντας το ζωστικό του Αναστάση ένα γύρο στο λαιμό του κ' έχωσε τά δάχτυλα μέσα στά μαλ-λιά του, λες κ' ήθελε νά τόν χαδέψει, και με τ' άλλο χέρι χάραξε γλήγορα - γλήγορα το λαιμό μ' ένα μικρό μαχαίρι. Τόσο σβέλτα κι άξαφνα τό 'κανε, π' όσοι

βλέπανε ξαφνιαστήκανε σάν είδανε τ' άλικο αίμα πόσταξε άπάνου στην πλάκα. Τό κορμί τίναξε, μά τό στόμα μουρμούριζε ακόμα: «Κύριε Ίησού Χριστέ, δέξου τό πνεύμα μου!» — επειδής τό μαχαίρι δέν είχε κόψει τό λαρύγγι. Ωστόσο, ίσαμε νά παίξει τό μάτι, όλοι οι παραστεκάμενοι Τούρκοι στρατιώτες και ζαπτιέδες σαν να τους δώκανε σύνθημα και όπως μανιάζει ταύρος τραβήξανε τα χατζάρια τους κι'ό,τι άλλο κοφτερό βαστούσανε και πέσανε δαιμονισμένοι πάνω στον Άγιο να τον κομματιάσουνε .Τον σπρώξανε στην αρχή και τον ν'ερίξανε σαν ασκί κάτω και αρχίζανε να τον τραβολουούν και να τον σέρνουν κατά την θάλασσα που τότες έφτανε κοντά στην παλιά Εκκλησιά της Παναγίας .Ο Άγιος μούγκριζε απ'τόν πόνο και έβγαζε πηχτό αίμα απ'τις πληγές που του κάμαν τα βίαια σουρσίματα Τό αίμα γιουργιάρισε απάνω στά στήθια του και στο ζωστικό του . Τότες ο σκύλος ο μπόγιας μαζί μ'όλο το τουρκομάνι με κραυγές και σαματά άρχιζαν να κουνούνε πάνω κάτω τα μαχαίρια και να ξεκοιλιάζουνε και να πετσικόβουνε τον Άγιο λες και ήταν γη που την αλέθι τ'άλέτρι .Το αίμα π'εβγαινε πιτσιλούσε στις λιγδιασμένες μούρες τους και ύστερα άρχισε να ρέει χάμω στις ρίζες μιάς ελαιάς που ταν εκεί Οί χοχλιοί τ' «Αγιου αναποδογυριστήκανε μέσα στις ματότρυπες και τό μαυράδι κρύφτηκε ολότελα. Τά νεύρα παίζανε άπάνου στά μάγουλα, τό στόμα ανοιγόκλεινε κ' έβγαζε ματωμενον αφρό. Και κείνοι οι δαίμονες τον έσφιγγαν ανάμεσα στά ποδάρια τους και τα μεριά τους αφού το σώμα τ'αγίου τρανταζόντανε σαν τ'αρνιού που το κόβει ο χασάπης, μεθυσμένοι άπ' τό αίμα κ' έπαιζαν με τέχνη τρομερή τα μαχαίρια σά νά κλάδευαν κανένα δέντρο. Μά κάποια μαχαίρια ήταν στομωμένα ξεπίτηδες για νά τόν τυραγήσουν, και δεν έκοβαν , μόνο πριγιόνιζαν το σώμα του. Κ' έβλεπες νά πέφτουνε μαζί με τό αίμα κομμάτια κρέατα, πού πηδούσανε ακόμα απάνου στην ελιά και τό κορμί τίναζε ανάμεσα στά χέρια και στά ποδάρια πού τό σφίγγανε σά νά 'θελε νά φύγει. Τέλος ο τζελάτης ακούμπησε στο κατακομματιασμένο κορμί τό 'να γόνατο καί, βά-ζοντας τά δυνατά του, τού 'χωσε τό μαχαίρι όσο μπόρεσε πιό βαθιά στο λαιμό. Έπεσε λαχανιασμένος από πάνω του δίχως να παρατήσει το μαχαίρι, επειδής είχε σφηνώσει τόσο γερά μέσα στο κόκκαλο, πού μάταια πάσκιζε να το βγάλει, και πέρασε κάμποσο ως να μπορέ-σει να το τραβήξει χτυπώντας το μέ μια πέτρα. Ποια καρδιά μπορεί νά βαστάξει σ' έναν τέτοιον αγώνα; Τίνος μάτια δε θά σφαλούσανε για νά μη βλέπουνε πια; Και 'κείνο το χώμα κάτω απ'την Ελιά λές κι ανετρίχιαζε από τ' άγριο πάλεμα πού γινότανε απάνου της! Καί, σάν πάνιασε πλια τό κορμί κ' ή άγια ψυχή είχε πάγει στον ουρανό, τό παράτησανε για μιά στιγμή να ξανασάνουν απ'το σατανικό μεθύσι τους ,

νά σφουγγίξουν τά χέρια τους, κ' ύστερα χώρισαν τό κεφάλι άπ' τό πονεμένο κορμί βαρώντας άπ' τό σβέρκο. Τέλος σηκώθηκε ο τζελάτης άπάνου βαστώντας το αψηλά, κι άφου πρώτα τό 'δειξε στον Αγά που κοιτούσε τόσην ώρα με ικανοποίηση κουνούντας το κεφάλι του λές και' βλεπε τίποτες παιχνίδι στο παζάρι τό τριγύρισε ύστερα νά τό δούνε κ' οί χριστιανοί. Στο μεταξύ ο μπόγιας με την βοήθεια κάποιων άλλων που'χαν γίνει οι μούρες τους κατακόκινες άπ' το αίμα μαζέψανε στα βιαστικά όσα κομμάτια μπορούσαν άπ'το κορμί του Αναστάση, όπως αναμαζώνει ο θεριστής τα στάρια που του πέσανε άπ'το δεμάτι , τα φορτωθήκανε και πήγανε και τα πετούσανε στη θάλασσα , θροφή στα ψάρια. Όμως τότενες συνέβη κάτι παράδοξο! Η θάλασσα σαν άλλη καλή γης που βυζαίνει την βροχή για να την κάνει άνθος ,έτзи και αυτή σαν στοργική μητέρα δέχονταν το άγιο και τυραγνισμένο κορμί κι'όπου ακουμπούσε το νερό φωτίζονταν , σαν κομμάτι από χρυσάφι γίνονταν , κάμνοντας τους δήμιους να ξανοίγουν με τρόμο το στόμα τους και να ανατριχιάζουν σ'όλο το κορμί τους Με τον τρόπο αυτό μαρτύρησε για τήν πίστη ο Άγιος Αναστάσιος ο Ναυπλιέας, ο γενναίος στρατιώτης του Χρίστου, σφραγίζοντας και το δικό του όνομα στο ματω-μένο βιβλίο πού πρωτάνοιξε ο πρωτομάρτυρας Στέφανος. * * * Μέ τα χρόνια έφυγε η Τουρκιά κ' οί χριστιανοί ελεύθεροι πια τον ιστορήσανε σε διάφορες Εικόνες . Τον πρωτοζουγράφισε ένας Ζωγράφος , Ματθαίος λεγόμενος άπ'τα μέρη της Κορίνθου ,στα 1895, τότε που επισήμως πια η του Χριστού Εκκλησία τον συγκατέλεξε στο νέφος των Αγίων Νεομαρτύρων Στο κόνισμα τον παράστησε παλληκάρι ως εικοσιπέντε χρονών και παραπονεμένο, καστανομάλλη, με γενάκι σαν του Χριστού, λιγνόκορμο, φορεμένον αντερί. Στο δεξί χέρι κρατά έναν σταυρό και στ'αριστερό ένα κλαδί ελιάς όπως της περιστεράς που κόμισε στην κιβωτώ του Νώε ,σημείο νίκης και ειρήνης .Απ' τις ουράνιες ασίδες ανατέλλει δεξιόθεν με χρώματα απαλά ο Ι.Χριστός ευλογώντας καθώς και αριστερόθεν άγιος Άγγελος αναβαστώντας ένα στέφανον νίκης και ένα Άγιο Δισκοπότηρο Τά ποδάρια του πατούνε σ' ενα μικρό λοφίσκο και παραπίσου ξανοίγεται ή πολιτεία του Ναυπλίου με τους διάφορους οικίσκους , το θαυμαστό τείχος του Παλαμηδίου και ο προκύπτων θαλάσσιος κολπίσκος.

Επίσης εκείνη την χρονιά (1895)ο εκ Κάσσου και Καρπάθου επίσκοπος Νεόφυτος συνέγραψεν εν Αγίω Όρει ιδιόχειρον ακολουθίαν του Αγίου όπου φυλάσσεται μαζί με την αναφερόμενη Εικόνα,ιερόν κειμήλιον, στο Ι.Ναό της Παναγίας(Γενέσιον της Θεοτόκου) τ'Αναπλιού. * * *

-

Πηγή: